

BÖLÜM BİR

SÜRGÜN

İngiliz Gizli Servisi'nin sizi öldürmek üzere peşinize düştüğünü bilirken, gevşeyip sakinleşmek olanaksızdır. Ama Jimmy bunu deniyordu. Bir otomobilin içinde New York'tan uzaklaşırken Jimmy için geride kalan her kilometre, hatta her saniye önemliydi. Aslında yola çıktıklarından beri ne yolun monoton sessizliğini bozan siren sesleriyle ne de herhangi başka bir tehditle karşılaşmışlardı. Jimmy gerçekten de istediğini başarmıştı. Çok gizli bir birim olan İngiliz Gizli Servisi NJ-7'yi kandırmıştı. Onun öldüğünü düşünüyorlardı.

NJ-7'deki resmi kayıtlara göre, Jimmy Coates (NJ-7 bilim adamlarının genetik mucizesi katil çocuk) bir makineli tüfek saldırısı sonucunda imha edilmiş, cesedi New York, Doğu Nehri'nin sularında kaybolmuştu. Aramalara son verilmişti. Ancak, Jimmy hâlâ endişeliydi, ona göre rahatlamak için henüz çok erkendi. Kaçabileceği en uzak yere gitmeden de içi rahat etmeyecekti.

Yolculuğun birkaç saat öncesinde Jimmy'yi omzundan ceke ceke Doğu Nehri'nden kurtaran CIA'de görevli Ajan Froy, "Blackfoot Hava Üssü'ne hoş geldin," diye seslendi.

Direksiyondaki Froy, sedan tarzı siyah arabayı yavaşlattıktan sonra ağaçlıklı bir yola saptı. Yol üzerinde karşılarına çıkan demir kapı, otomobil yaklaşırken kendi kendine açılmaya başladı. Jimmy kapıdan geçerken otomobili teşhis eden bir aygıtın olup olmadığına bakmak için koltuğunda doğruldu. Yolun her iki tarafı sıra sıra ağaçtı. O ağaçların gerçek olmadıklarını hemen fark etmişti. Altı metre yüksekliğinde ve en az bir metre kalınlığındaki demir duvarların üstüne özenle çizilmiş, koyu yeşil tonlara boyanmış bu yalancı selvilerle, sahte bir orman yaratmışlardı.

Bu sahte ormanın içine birtakım güvenlik kameraları ve bir lazer savunma sistemi gizlenmişti. Bir hamam böceği kadar küçük olsanız dahi o lazerler tarafından haşlanmaktan kurtulamazdınız.

İçeri girdikten sonra, Jimmy koltuğunda arkaya dönüp demir kapının kendiliğinden kapanmasını izledi. Kapının tamamen kapanmasıyla birlikte, New Jersey, Piscataway civarındaki Blackfoot adlı gizli bir askeri hava üssüne sakan Jimmy'nin dış dünyayla bağlantısı tamamen kesildi.

Ailesi uzaklardaydı. Ablası Georgie ve en iyi arkadaşı Felix Muzbeke'yi, New York'ta Felix'in ailesiyle bırakmıştı. Güvenliklerinden CIA sorumluydu. Jimmy onların Chinatown'daki bir Kore restoranının üstündeki dairede, güven içinde olduklarını biliyordu. CIA elbette bir süre sonra onları daha güvenli bir yere taşıyacaktı ve Jimmy bunun bir an önce halledilmesini istiyordu.

Jimmy'nin annesi, oğlunun İngiltere'den kaçmasına yardım eden eski NJ-7 ajanı Christopher Viggo'yu bulmak üzere yola çıkmıştı. Viggo ise başına gelenlerden sonra öfkeyle soluğu İngiltere'de almıştı. Jimmy onun şimdi hükümeti devirmek için elinden geleni yaptığından emindi.

Hiç kuşkusuz bir gün hepsiyle tekrar karşılaşacaktı. Aradan yıllar geçse bile, ne yaşarsa yaşasın veya ne kadar değişirse değişsin, Jimmy ailesini her zaman hatırlayacaktı.

Ancak o, nasıl bir değişim geçireceğini kestiremiyordu. Genetik programlanmasının etkileri son derece güçlüydü. Jimmy bu sayede insanı şaşkına çeviren beceriler kazanmıştı kazanmasına, ancak onu bir suikastçı olmaya iten DNA'sındaki o esrarengiz değişimin, insani duygularını örselemesini ve aklını teslim almasını engelleyemiyordu. Belki de zamanla o tür duyguların hepsi belleğinden silinip gidecekti. Hatta suikast yeteneklerine yer açılması için, belleğinin tamamen silinmesi bile gerekebilirdi.

Birkaç sene sonra yaşayabileceklerini düşününce içini bir korku kapladı. On sekiz yaşına girmesine az zaman kalmıştı. O gün geldiğinde, programlanma süreci tamamlanmış olacaktı. Jimmy o andan sonra annesinin veya Georgie'nin resmine baktığında ne hissedeceğini bilemiyordu. Belki de bir bilgisayarın sabit diskindeki asla ulaşamayacak bir şekilde kaybolup gitmiş ve unutulmuş dosyalara dönüşeceklerdi. Jimmy onları tanımadığı bir çift yüz

olarak algılayacak, hiçbir duygu belirtisi göstermeyecekti. Kafasındaki düşüncelerle kedere boğulunca, gözlerini kapatıp başını arabanın deri koltuğuna yasladı.

Bir müddet sonra araba aniden durdu.

Jimmy ne olduğunu anlamak için doğruldu. Az önceki uzun ağaçlıklı yol, muazzam genişlikte bir sahaya açılmıştı ve önlerinde en az üç kilometrelik bir mesafe uzanmaktaydı. Bu alanın tam ortasında tek katlı, dört bir yanından uydu anteni fırlayan beton bir depo vardı.

Asfalttaki tozu süpürerek geçen rüzgâr, arabayı sallayacak kadar da kuvvetliydi. Burada sıradan havaalanlarındaki gürültülerden ve itiş kakıştan eser yoktu.

“Uçaklar nerede?” diye sordu Jimmy.

Froy cep telefonuyla meşguldü, sertçe tuşlara basıyordu. “Ben de bunu merak ediyorum,” diye söylendi. Telefona cevap verene, “Uçak nerede kaldı?” diye bağırdı.

Jimmy arka koltuktaki yerinden öne doğru eğildi, fakat telefondaki kişinin ne söylediğini duyamadı.

“Hemen buraya bir uçak gönderilsin! Hemen!” diye devam etti Froy. “Hava koşulları umurumda değil. Bu operasyon Albay Keays’in denetimindedir. Ve Albay Keays’ten daha güçlü sadece iki kişi vardır: Başkan ve yüce Tanrımız. Sizi arayıp farklı bir emir veren oldu mu? Hayır. O halde buraya derhal askeri bir hava aracı göndermekle yükümlüsünüz.”

Froy telefonunun kapağını sert bir şekilde kapattıktan sonra cebine koydu. “Affedersin Jimmy. Normalde böyle

bir operasyonu planlamak bile haftalar alırdı. Bu biraz son dakikada oldu.”

Jimmy telaşlandığını hissetti. NJ-7 her an saldırıya geçebilirdi, bu yüzden bir an önce yola devam etmeleri gerekiyordu. Arabanın arka koltuğunda oturarak geçirdiği her saniye tehlike giderek büyüyordu.

Froy, “Endişelenme,” diyerek onu cesaretlendirdi. “Uçak şiddetli fırtına yüzünden McGuire’ye zorunlu iniş yapmış. Ancak ben, önemsiz bir rüzgârın bizi alt etmesine izin vermeyeceğim. Onlara havayı es geçmelerini söyledim. Mutlaka bir çaresine bakacaklardır.”

Bu ne kadar sürecek? diye düşündü Jimmy. Ama bunu Froy’a belli etmedi. Gökyüzüne şöyle bir baktı, ancak dikkate değer bir şeye rastlayamadı. Jimmy’nin aklından bir türlü atamadığı bir sorun vardı; babası. Jimmy hâlâ inanamıyordu ama babası Ian Coates kısa bir süre önce İngiltere’nin başbakanı olmuştu.

Ian Coates, halk oylamasına gidilmeyeceği yönündeki mevcut politikayı sürdüreceğini çok önceden açıklamıştı. O buna “yeni-demokrasi” diyordu. Jimmy işin perde arkasında daha pek çok entrikanın döndüğünün farkındaydı. Hükümet, karşısında hiçbir muhalif fikir olmaksızın, karşı konulmaz bir güç elde etmişti ve bunun tek sorumlusu İngiliz Gizli Servisi’ydi.

Daha kötüsü, Ian Coates küçük bir anlaşmazlık yüzünden Fransa’ya karşı savaş ilan etmişti. İngiliz askeri birliklerinin Fransa’ya karşı taarruza geçmesinin önündeki

tek engel, Amerika Başkanının, İngiltere'nin kendilerinden milyarlarca dolarlık silah alımını kabul etmemesi halinde Coates'u savaşta hiçbir şekilde desteklemeyeceğini açıklamasıydı.

Ancak tüm bu olumsuzlukların yanında Jimmy'yi en çok üzen durum, Ian Coates'un aslında onun biyolojik babası olmadığını itiraf etmesiydi. Derin bir nefes aldı. *Hiç önemi yok*, dedi içinden. *O adamla aramda artık hiçbir bağ kalmadı. Söylediği bütün yalanları unutacağım.* Jimmy bunlara inanmak istiyordu. Ama derinlerde kafası allak bullaktı. Bu yeni-demokratik hükümetle birlikte sahte babası iş başında olduğu sürece, İngiltere'yi vatani olarak göremezdi.

Jimmy aniden gerildi. Uçağın yaklaştığını duyabiliyordu.

“İşte geldi,” dedi Froy.

Uçağın motor gürültüsü giderek artıyordu, neredeyse sağır edici bir sestiydi. Biraz sonra uçağın gölgesi Jimmy ve Froy'un üzerinden geçti. Ardından Jimmy uçağı gördü; EA-22G Growler tipi uçak, göğü bir mermi gibi yararak önlerinden geçip gitmişti. Kanatlarının altına yerleştirilmiş ince füzeler, gri renkle kamuflle edilmişti, ancak füze kanatçıkları kırmızıydı ve alev alev parlıyordu. Uçak gürleyerek inişe geçtiğinde kokpit hizasındaki bir arma güneşte parladı. Armanın üstündeki beyaz yıldız bakılırsa uçak Amerikan Donanması'na aitti.

Jimmy yutkunduydu. Kendisi için bu kadar önemli bir operasyon tertiplenmesi onu şaşkına çevirmişti. Albay Keays

yalnızca CIA kaynaklarını kullanmakla yetinmemiş, şimdi de devreye Amerikan Hava Kuvvetleri'ni sokmuştu. Jimmy dünyanın herhangi bir noktasına güven içinde ulaşabileceğinin mutluluğuyla gülümsedi.

Ama nereye gideceklerdi? Jimmy kendi şaşkınlığına kahkahayla güldü. NJ-7'ye yakalanma korkusunun üstüne bir de ailesini geride bırakmanın sarsıntısı eklenince, kendisini nereye götüreceklerini sormayı dahi akıl edememişti.

“Acaba nereye?” diye söze başlarken heyecanını bastırmıyordu. “Yani, beni nereye?”

Froy mutlulukla gülümsedi.

“Umarım Meksika yemekleri damak zevkine hitap ediyordur.”